

Til det ærede Medlem Hr. Jacobsen vil jeg sige min bedste Tak for den Tillid, han udtalte til den Klasse, jeg tilhører. Det er meget sjældent, at man fra det Partis Side hører, at man udmærket godt ogsaa i Arbejderklassen kan finde Ansvarsfølelse og ikke behøver at kontrolere Arbejderne paa Fingerspidserne fra deres 18de til 60de Aar. Det har glædet mig meget; jeg vil nøjes med at sige det ærede Medlem Hr. Jacobsen min bedste Tak herfor.

Naar den ærede Ordfører for Venstre (Lillelund) fremdrog den høje Løn, som Byggefagene i København havde, saa kan dette ikke være et Bevis paa, at man indenfor Arbejdsløshedskasserne har drevet en Lønpolitik for at drive Arbejdslønnen i Vejret, for Byggefagene, Tømmerne og Murerne, har ingen Arbejdsløshedskasser. Det kan ikke være i Kraft af Fortolkningskunster, som den højtærede Minister sagde, eller i Kraft af at drive Lønpolitik, fordi Byggefagene i København, som sagt, staar udenfor hele den statsanerkendte Arbejdsløshedskasseinstitution.

Til den højtærede Indenrigsminister vil jeg sige, at jeg beklager, at Venstres Tudehorn ikke var revnet, eller, hvis de havde et Tudehorn, at dette ikke i Gaar var lukket inde i et Skab. Det var nemlig den højtærede Indenrigsminister, der inviterede os til en saglig Behandling af dette Forslag. Da den ærede Ordfører for Venstre i Slutningen af sin Tale kom ind paa at omtale det Problem, som vi saamænd aldrig faar løst her paa Rigsdagen, hvem der har Skylden, saa foranledigede det mig til den spøgefulde Bemærkning, hvad der i og for sig var en Henstilling til andre ærede Medlemmer, at jeg for min Part ikke vilde støde i det storpolitiske Tudehorn. Det betød for mig, at denne Sag er af en saa alvorlig Karakter, at man ikke burde behandle den ud fra politiske Synspunkter. Men jeg blev rigtig nok noget forbavset i Gaar, da den højtærede Indenrigsminister begyndte at støde i Trompeten. Jeg vil blot i Dag sige, at den Invitation, som den højtærede Indenrigsminister saaledes kom med, følger jeg ikke; det staar stadig fast, at min Stemme egner sig ikke for det storpolitiske Tudehorn. Til den ærede Ordfører for det konservative Parti (Sven) vil jeg henstille, at han er forsigtig med det storpolitiske Tudehorn. Der var et andet æret Medlem af det konservative Folkeparti, der havde anskaffet sig en ganske lille Trompet, og da dette ærede Medlem begyndte at blæse Marsch mod Regeringen i denne Trompet, da de første spæde Toner lød, blev Trompeten øjeblik-

kelig taget fra det ærede Medlem og brækket i Stykker. Der taales, saa vidt jeg forstaar, ikke musikalsk eller fantastisk Underholdning indenfor det konservative Folkeparti. Man maa vist ikke en Gang tillade sig at tromme paa Vinduet, naar Statsministeren gaar forbi.

Saa vil jeg gerne sige til den højtærede Indenrigsminister, der har talt saa meget om den Uro, vi har fremkaldt: Undskyld Hr. Minister, det var Dem selv, der fremkaldte denne Uro indenfor Arbejderne....

Anden Næstformand (Parlov): Det ærede Medlem maa ikke anvende direkte Tiltale.

J. P. Nielsen: Jeg vidste ikke, at det var saa fint heroppe; jeg kommer jo fra Arbejderne. Det var den højtærede Indenrigsminister, der selv begyndte at sætte Uro i Arbejderleiren. Det var Indenrigsministeren, der drog ud paa Møderne og lod sig interviewe i Bladene og fortalte i store Træk, hvorledes Arbejdsløshedsloven skulde være, længe inden Rigsdagen var indkaldt. Det var den højtærede Indenrigsminister, der paa disse Møder fremsatte Teorien om Lønningsbegrebet for en Arbejder, dette ubestemmelige „paa den ene Side og den anden Side“. Det var dette, der skabte Uroen omkring i Arbejderleiren. Det var den Uro, der foraarsagede, at jeg bl. a. maatte tale med Arbejderrepræsentanter i Sønderjylland, hvor Stemningen var umaadelig bitter. Den ene efter den anden stod op og erklærede, at under det preussiske Regiment havde de maattet spise Kartoffelskræller, men det danske Regimente, som de havde troet var mildere, havde været lige saa haardt som det tyske; men de skulde vise, at de var i Stand til at spise Kartoffelskræller, for der kom vel nok en Dag, hvor de kunde tage Revanche. Jeg var paa de arbejdsløses Møder, hvor de samme Udtalelser gjorde sig gældende, og hvor vi stod for at skulle slaa disse Folk koldt Vand i Blodet og betydede dem, at det havde altid været vor Taktik ikke at tage Hatten af, før vi saa Manden. Det var ikke Indenrigsministeren, der kunde vedtage Lovforslaget, det var i hvert Fald den danske Rigsdag, og der skulde der forhandles om det. Alligevel har den Uro udviklet sig.

Jeg tillod mig første Gang jeg havde Ordet, at spørge den højtærede Indenrigsminister, hvad der kunde være Aarsagen til, at man endelig vil have fremskyndet Revisionen af denne Lov saa meget, skønt Forudsætningen har været, at man skulde